

De siste entusiastene

✍️ SISSEL GRØNNING HARAM

Kullet vårt har 55-årsjubileum i år, og i den anledning avtalte vi en befaring på vårt kjære gamle fakultet i Geitmyrsveien i Oslo. Den 27. august troppet vi opp og ble møtt i resepsjonen av en opplagt dekanus Hans Jacob Rønold og en ditto universitetslektor Ole Morten Kulbraaten.

Vi fikk utdelt hvite frakker, og så måtte vi på forelesning i Store auditorium, hvor vi benket oss sånn noenlunde som

vi gjorde før. Her ble det fotografert, og muntert så vi at det ikke var helt ulikt et tannsett - noen tenner manglet riktignok!

Deretter ble vi geleidet rundt i huset og fikk flere flinke folk i tale. Til slutt en runde på «Voksen» eller «Kons.», som vi kalte det den gang. Kulbraaten orienterte om mye nytt i forhold til før, og vi var slett ikke sikre på om at alt er bedre nå... Men de nye simulatorene gjorde inntrykk!

Avgangskullet fra 1970 på forelesning i Store auditorium i august 2025. Foto: privat.

Foto: privat.

Grunnen til overskriften er at det var navnet på vår revy. Og grunnen til det navnet igjen, var at vi var historiens siste fireårige kull, altså «De siste entusiastene», inspirert av Povel Ramels revymusikal «Dom siste entusiasterna» som kom året før.

Revyen ble laget i det eneste eksamensfrie semesteret, for vårt vedkommende våren 1969. Vi øvde hele våren og hadde én forestilling i en fullsatt kantine. Ekte revyer spiller tiden vi lever i, og som det fremgår av bildene, var vi midt i fluormotstand og kvinnefrigjøring: Vi var tross alt 68-ere!

Det var enkle saker, kostymene var omsyddde klinikkfrakker, og tekster, instruksjon og koreografi ordnet vi selv. Men melodiene var evergreens, og vi hadde proff musiker: Kulling og kapellmester Oddbjørn Blindheim var og er en pianist av klasse.

Med hilsen en fortsatt entusiastisk arrangementskomité for de som var de nye tannlegene i 1970.

Foto: privat.